

blive det Afgjørende fra vor Side og fra Kongens Side, saavidt denne Deel af Indlandet angaaer. Den Arvesfølge, som bliver bygget paa disse indenlandske Beslutninger, vil blive mere eller mindre anerkjendt af Udlandet, alt som den kommer mere eller mindre til at svare til Londontractaten. Det af disse Beslutninger, som opfylder, fyldestgjør og svarer til denne Tractats Forlangende, bliver anerkjendt i Europa og det, som muligt ikke svarer til Tractatens Forlangende, bliver ligegodt Lov indenfor Monarchiets Grændse, men savner europæisk Anerkjendelse. Deri ligger den meget store Forskjel imellem Londontractaten, Warschauer-Protocollen, de samtlige diplomatiske Underhandlinger, Familieafgjørelserne, de Beslutninger, vi her tage, og den Act, der fremtræder fra Hans Majestæt som en Følge af den fulde Myndighed, som vi for vort Vedkommende, paa vor Landsdeels Begne, give ham. Af denne fulde Myndighed fremkommer et Actstykke, som bliver den tilkommende Arvesfølge, som kan omfatte mangfoldige Bestemmelser, som alene ere bestemte for Indlandet og derfor ikke behøve Udlandets Anerkjendelse; men den maa, for at være os nyttig og gavnlig, ogsaa omfatte de Bestemmelser, som have vundet Anerkjendelse i Udlandet. Selv de største Magter i Europa kunne ikke bestaae uden at have et anerkjendt Grundlag for deres Statsforvaltnis, og endnu mindre kunne de smaa Magter det. Der er en Maade at fordærve de mindre Staters Stilling paa under Forhold som disse, og det er ved med al mulig Flid at undergrave dem selv, og, om jeg saa maa sige, at aabne en Bresche, hvorigjennem Andre, der have en ond Villie, kunne forsøge paa at trænge ind.

Ved denne sidste Afstemning havde jeg haabet, at man saavidt muligt, da man dog ikke mere har noget Haab om, at kunne sætte det Modfatte igjennem, ikke vilde have besittet sig paa at aabne de svage Sider, der kunne være ved dette hele Foretagende. Det har vel ikke lykkes det ærede Medlem, at aabne et eneste Hul, og paapege en eneste Svaghed, med al den Flid, han har anvendt; men havde han kunnet gjøre det, da var det det mindst Fædre-

landsindede, en Mand i dette Dieblis kunde gjøre.

Rindberg: Den ærede sidste Taler bemærkede, at disse Renunciationsacter vare ikke fremlagte i London og havde ikke videre med Londontractaten at bestille. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de udtrykkelig ere optagne i samme Londontractats første Artikel, der begynder saaledes: „Saasom Hs. Majestæt Kongen af Danmark, efterat have taget sit Monarkies Tars under alvorlig Overveielse, med Hs. K. H. Arveprindsens og Sine nærmeste ved den danske Kongelov til Arvesølge kaldede Cognaters Samtykke, som og efter Aftale med Hs. Maj. Keiseren af Rusland“ osv. Der er der jo aabenbart henviist til det Huusarrangement, som Hans Majestæt havde truffet. Idet det er optaget i Londontractaten, har det ogsaa vundet europæisk Anerkjendelse, og det er jo naturligt Betydningen af en saadan Tractat. Det er det, Hs. Majestæt vilde. Han vilde ikke alene ved et Huusarrangement ordne Thronfølgen, men skaffe den europæisk Anerkjendelse, saa at, naar den Tid kom, da Prinds Christian skulde bestige Thronen, der da ikke skulde indtræde saadanne Vanfæligheder, at baade den ene og den anden udenlandske Magt ikke vilde erkjende ham som dansk Konge. Det er derfor, at al den Uleilighed er skeet, som den danske Regjering har havt, for at bringe det tilveie, som vistnok enhver dansk Mand skal paa sin Sjæle og glæde sig ved, at det er kommet saa vidt; men derfor mener jeg ikke, at Kongelovens Arvesfølge bør ophæves. Det samme ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det var ikke ved en holsteensk Act, at Prinds Christian arvede Lehnshertugdømmet Holsteen, og det er ganske rigtigt, at, dersom han ikke tillige blev Konge i Danmark, havde det ikke nogen Betydning; thi der staaer udtrykkelig i Londontractaten, at det er kun under den Forudsætning, at denne Combination kommer istand, at der er Tale om, at Keiseren af Rusland vil overdrage ham sin Arveret, men alt dette er ogsaa tractatmæssigt, og vi kunne altsaa være visse og sikre paa, at, naar vi holde os til Tractaterne, vil der ikke skee den allerminste Ind-